

De vertaling van deze pagina is automatisch geproduceerd met behulp van machinevertaling [\[Link\]](#). Machinevertalingen kunnen fouten bevatten die de duidelijkheid en nauwkeurigheid van de informatie kunnen schaden; de Ombudsman kan niet aansprakelijk worden gehouden voor eventuele afwijkingen. Voor de grootste mate van betrouwbaarheid en rechtszekerheid wordt verwezen naar de bronversie in het Engels (klik op de link hierboven). Meer informatie vindt u in ons [taal- en vertaalbeleid](#) [\[Link\]](#).

Besluit in zaak 1953/2008/MF - Niet-betaling van kindertoelage met terugwerkende kracht

Besluiten

Zaak 1953/2008/MF - Geopend op 30/07/2008 - Aanbeveling omtrent 07/09/2009 - Besluit over 18/10/2010

Klager is medewerker van het Parlement en heeft een gehandicapt kind. In verband met de handicap van zijn kind ontving klager niet alleen een toelage op nationaal niveau maar ook de dubbele kindertoelage van de EU waarin het statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen voorziet.

Het Parlement was van mening dat de twee toelagen gelijksoortig waren en bracht het bedrag van de nationale toelage in mindering op de dubbele toelage van de EU. Het Parlement deed dit ondanks het feit dat klager had verzocht geen beslissing te nemen voordat het Europese Hof van Justitie de behandeling van een soortgelijk geval in een lopende zaak zou hebben afgerond. Een paar maanden later oordeelde het Hof dat de twee toelagen in kwestie niet gelijksoortig waren. Op basis van dit arrest verzocht klager het Parlement hem de dubbele kindertoelage met terugwerkende kracht uit te keren. Het Parlement wees het verzoek af op grond van het feit dat het arrest alleen gold voor de bij de gerechtelijke procedure betrokken partijen.

In zijn klacht betoogde klager dat het Parlement niet eerlijk en niet overeenkomstig het gelijkheidsbeginsel handelde. Hij voerde aan dat het Parlement onvoldoende rekening had gehouden met voornoemd arrest bij het afwijzen van zijn verzoek om betaling van de volledige dubbele kindertoelage met terugwerkende kracht.

De Ombudsman meende dat er voor het Parlement, ook al was het niet wettelijk verplicht het arrest uit te voeren voor ambtenaren in soortgelijke omstandigheden die geen partij bij het rechtsgeding waren, geen wettelijke beletsels bestonden om de uitleg van het Europees recht door het Hof toe te passen op dergelijke ambtenaren. Dit zou niet alleen volkomen wettig zijn,

maar ook in overeenstemming met de beginselen van goed bestuur. Hij constateerde dat er sprake was geweest van wanbestuur bij de weigering van het Parlement om klager de onwettige inhouding op de dubbele kindertoelage van de EU te vergoeden. De weigering werd het Parlement des te zwaarder aangerekend omdat klager uitdrukkelijk had verzocht te wachten op het arrest van het Hof alvorens tot inhouding te besluiten, hetgeen het Parlement niet had gedaan.

De Ombudsman deed daarom de volgende ontwerpaanbeveling: “ *Het Parlement dient klager met terugwerkende kracht de verdubbelde kindertoelage te betalen voor de periode van 1 maart 2004 tot 1 april 2005, zijnde de som van 5 500 EUR.* ”

Het Parlement verwierp de ontwerpaanbeveling.

De Ombudsman benadrukte het sociale belang van toelagen die worden uitgekeerd aan ouders van gehandicapte kinderen en herhaalde zijn constatering dat er sprake was van wanbestuur. Hij sloot de zaak met een kritische opmerking. Hij bracht ook de Commissie verzoekschriften van het Parlement op de hoogte van het standpunt van diens administratieve diensten met betrekking tot de grondrechten van kinderen en gehandicapte personen.

De achtergrond van de klacht

1. De zoon van klager is geboren in 1979. Hij is mentaal gehandicapt.
2. Klager is een ambtenaar van het Europees Parlement. Overeenkomstig artikel 67, lid 3, van het Statuut [1] heeft het Parlement van 1992 tot 2004 klager de dubbele maandelijkse kindertoelage toegekend ten belope van 521 EUR. Bovendien heeft het Luxemburgse onderlinge hulpfonds, overeenkomstig de Luxemburgse wet van 16 april 1979, klager, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn gehandicapte kind, een bijzondere uitkering voor gehandicapte kinderen betaald (hierna: „Luxemburgse uitkering”). Dit kwam neer op 553 EUR per maand.
3. Op 25 maart 2004 heeft het hoofd van de eenheid Individuele Rechten van het Parlement klager ervan in kennis gesteld dat artikel 67, lid 2, van het Statuut [2] niet toestaat dat Europese uitkeringen overlappen met die uit andere bronnen. Het hoofd van de eenheid Individuele Rechten verklaarde vervolgens dat de Luxemburgse toelage voor zijn gehandicapte kind met ingang van 1 maart 2004 dus in mindering zou worden gebracht op de dubbele kindertoelage omdat de twee uitkeringen van dezelfde aard waren. Bijgevolg heeft klager de dubbele kindertoelage helemaal niet ontvangen omdat deze lager was dan de Luxemburgse toelage.
4. Op 2 februari 2004 heeft een andere ambtenaar van het Parlement (de heer W.), wiens kind ook geestelijk gehandicapt is, bij het Gerecht van eerste aanleg (CFI) beroep ingesteld tegen het besluit van het Parlement om de Luxemburgse uitkering in mindering te brengen op de door

het Parlement betaalde dubbele kinderbijslag (*W./Parlement*) [3] .

5. Op 16 juni 2004 diende klager krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut een klacht in tegen het besluit van het Parlement van 25 maart 2004. In deze klacht betwistte hij de aftrek van de Luxemburgse toelage op de hem krachtens het Statuut toekomende dubbele kindertoelage, en verzocht hij het tot aanstelling bevoegde gezag zijn besluit over zijn klacht uit te stellen in het licht van bovengenoemde hangende zaak.

6. Bij brief van 27 september 2004 heeft het Parlement de klacht van klager op grond van artikel 90, lid 2, afgewezen op grond dat de twee vergoedingen van dezelfde aard waren. Het Parlement weigerde verder zijn besluit uit te stellen in het licht van de hangende zaak, maar gaf geen redenen voor zijn weigering.

7. Het Gerecht heeft het verzoek van W. afgewezen. Vervolgens heeft W. hoger beroep ingesteld bij het Europees Hof van Justitie (HvJ). In zijn arrest van 18 december 2007 [4] (hierna: „arrest”) oordeelde het Hof dat de Luxemburgse uitkering voor een gehandicapt kind, gelet op het doel en het doel ervan, niet van dezelfde aard was als de door het Parlement overeenkomstig artikel 67, lid 3, van het Statuut toegekende dubbele kindertoelage. Het Parlement is met terugwerkende kracht veroordeeld tot betaling van de relevante dubbele kinderbijslag en de opgebouwde rente.

8. Op 21 januari 2008 heeft klager krachtens artikel 90, lid 1, van het Statuut bij het Parlement een verzoek ingediend. Op grond van het arrest heeft hij het Parlement verzocht hem de dubbele kinderbijslag te betalen en de toe te kennen kinderbijslag voor de periode van 1 maart 2004 tot en met 1 april 2005.

9. Op 7 februari 2008 heeft klager een aanvraag ingediend voor de dubbele kinderbijslag zonder aftrek van de Luxemburgse uitkering. Bij besluit van 4 maart 2008 werd dit met ingang van 1 januari 2008 aan klager toegekend.

10. Klager heeft tussen 1 maart 2004 en 1 april 2005 opnieuw verzocht om betaling van bedragen die het Parlement vóór het arrest in mindering heeft gebracht. Deze inhoudingen zijn toegepast op de dubbele kindertoelage op grond van artikel 67, lid 2, van het Statuut.

11. Op 15 februari 2008 heeft het hoofd van de eenheid Individuele Rechten van het Parlement het verzoek van klager afgewezen op grond dat het arrest betreffende betaling met terugwerkende kracht alleen tussen de partijen van toepassing was en niet kon worden toegepast in de zaak van klager. Het Parlement verklaarde voorts dat het hoofd van de eenheid voor individuele rechten klager op 4 maart 2008 heeft meegedeeld dat *hij „met ingang van 1 januari 2008 recht had op de dubbele kindertoelage”*.

12. Op 5 maart 2008 heeft klager krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut bij het Parlement een tweede klacht ingediend. Klager beroept zich op de toepassing van het arrest *erga omnes* .

13. Bij brief van 16 juni 2008 heeft het Parlement de klacht van artikel 90, lid 2, afgewezen op

grond dat het arrest niet als een nieuw materieel feit kon worden beschouwd. De termijnen voor interne rechtsmiddelen in het geval van klager konden derhalve niet worden heropend.

14. Op 9 juli 2008 heeft klager zich tot de Ombudsman gewend.

Onderwerp van het onderzoek

15. In zijn klacht beweerde klager dat het Parlement niet eerlijk en in overeenstemming met het beginsel van gelijke behandeling heeft gehandeld. Ter ondersteuning van deze bewering betoogde klager dat het Parlement onvoldoende rekening heeft gehouden met het arrest toen het weigerde hem met terugwerkende kracht de volledige dubbele kindertoelage te betalen gedurende de periode waarin deze was verlaagd.

16. Klager stelde dat het Parlement hem de bedragen moest betalen die het tussen 1 maart 2004 en 1 april 2005 in mindering had gebracht op de dubbele kindertoelage die het Parlement had toegekend wegens de Luxemburgse toelage die hij voor zijn gehandicapte kind ontving.

Het onderzoek

17. Op 30 juli 2008 heeft de Ombudsman een onderzoek geopend naar de bewering en de vordering van klager.

18. Op 11 november 2008 heeft het Parlement zijn advies uitgebracht. De Ombudsman heeft de klacht doorgestuurd naar klager met een uitnodiging om opmerkingen in te dienen, die hij op 25 november 2008 heeft toegezonden.

19. Na zorgvuldige behandeling van het advies en de opmerkingen deed de Ombudsman op 7 september 2009 een ontwerpaanbeveling overeenkomstig artikel 3, lid 6, van zijn Statuut.

20. Op 18 januari 2010 heeft het Parlement zijn met redenen omkleed advies uitgebracht. De Ombudsman heeft dit antwoord doorgestuurd naar klager, met een uitnodiging om opmerkingen in te dienen. Klager heeft zijn opmerkingen op 1 maart 2010 ingediend.

Analyse en conclusies van de Ombudsman

A. Vermeend oneerlijke behandeling

Aan de Ombudsman voorgelegde argumenten

21. Klager beweerde dat het Parlement niet eerlijk en in overeenstemming met het beginsel

van gelijke behandeling heeft gehandeld. Ter ondersteuning van deze bewering voerde klager aan dat het Parlement onvoldoende rekening heeft gehouden met het arrest toen het weigerde hem de volledige dubbele kindertoelage te betalen gedurende de periode waarin deze was verlaagd.

22. Klager verzocht het Parlement hem het bedrag te betalen dat het van 1 maart 2004 tot en met 1 april 2005 in mindering heeft gebracht op de dubbele kindertoelage die het klager had toegekend wegens de Luxemburgse toelage die hij voor zijn gehandicapte kind ontving.

23. In zijn advies verklaarde het Parlement dat het de klacht van artikel 90, lid 2, van 27 september 2004 *gedeeltelijk* [5] heeft afgewezen. Volgens vaste rechtspraak die op dat moment van kracht was, was de handhaving van de in artikel 67, lid 2, van het Statuut neergelegde regel van niet-overlappende prestaties [6] gerechtvaardigd omdat de twee vergoedingen vergelijkbaar van aard waren en hetzelfde doel hadden: „*zowel de wettelijke toelage als de „Luxemburgse toelage„ was duidelijk bedoeld om bijstand te verlenen in de kosten van de hulp en de zorg die nodig zijn om voor een ernstig gehandicapte persoon te zorgen.*” In 2004 heeft klager echter geen gebruik gemaakt van de gerechtelijke beroepsprocedures, zoals bepaald in artikel 91, lid 3, van het Statuut [7], die hij had kunnen gebruiken om het besluit van het Parlement aan te vechten. Als gevolg daarvan werd de beslissing over zijn situatie definitief.

24. In het arrest *W./Parlement* heeft het Hof geoordeeld dat de Luxemburgse toelage *niet vergelijkbaar was met de dubbele kindertoelage als* bedoeld in artikel 67, lid 3, van het Statuut. Het Parlement is veroordeeld tot betaling van de achterstallige kindertoelage, die verzoekster, W., vanaf 1 juli 2003 had moeten ontvangen. In het licht van het arrest, waarin het arrest van het Gerecht van eerste aanleg [8] nietig werd verklaard, besloot het Parlement zijn administratieve praktijk te wijzigen.

25. Het Parlement was echter van mening dat het niet met terugwerkende kracht kan worden verplicht de betrokken vergoedingen aan klager te betalen. Het arrest was niet van toepassing op derden in de zaak, voor wie het arrest geen terugwerkende kracht mag hebben. Het arrest was alleen van toepassing op de partijen in de zaak.

26. Het Parlement verwees naar de toepasselijke rechtspraak [9], volgens welke, afgezien van de partijen die daadwerkelijk in een procedure voor het Hof zijn, de personen die rechtstreeks door de nietig verklaarde handeling worden geraakt, door de nietig verklaarde handeling worden geraakt door de rechtsgevolgen van een arrest van het Hof waarbij een handeling nietig wordt verklaard. Een dergelijk arrest kan voor deze personen slechts een nieuw element vormen.

27. Klager was geen partij in *de zaak W./Parlement*. Hij werd dus niet rechtstreeks geraakt door de door het Hof nietig verklaarde maatregelen. Het arrest vormde dus geen nieuwe factor. Bovendien was de termijn voor het instellen van beroep tegen de afwijzing van zijn klacht in 2004 verstreken. Als gevolg daarvan is het administratieve besluit van het Parlement van 25 maart 2004 definitief geworden en kan het niet worden gewijzigd. Klager kan op grond van het beginsel van gelijke behandeling geen beroep doen op een retroactieve toepassing van het

arrest op zijn persoonlijke situatie, en kan geen aanspraak maken op terugbetaling van bedragen die in mindering zijn gebracht op de dubbele kinderbijslag.

Beoordeling van de Ombudsman die tot een ontwerpaanbeveling heeft geleid

28. Het staat buiten kijf dat het arrest houdende nietigverklaring van het besluit van het Parlement in de zaak W. en waarbij betaling met terugwerkende kracht werd gelast, alleen juridisch bindend was voor de partijen in de procedure. De vaste rechtspraak wordt dus beperkt door de persoonlijke, materiële en temporele grenzen van het geding.

29. Zelfs als het oordeel echter geen rechtlijnige *erga omnes* -effect *de jure* heeft, is het niet uitgesloten dat het oordeel *de facto* een *erga omnes* -effect zou kunnen hebben. Zelfs als het Parlement niet wettelijk verplicht is het arrest ten uitvoer te leggen met betrekking tot ambtenaren die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden, maar geen partij bij de zaak zijn, wordt het Parlement zeker niet wettelijk belet de uitlegging van het Europees recht door het Hof op dergelijke ambtenaren toe te passen. Dit zou niet alleen volkomen legaal zijn, maar zou ook in overeenstemming zijn met de beginselen van behoorlijk bestuur [10] .

30. In punt 99 van het arrest [11] heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de Luxemburgse toelage voor gehandicapten en de Europese dubbele kinderbijslag, die wordt betaald aan ouders van gehandicapte kinderen, niet van dezelfde aard zijn. Het besluit van het Parlement van 25 maart 2004 was dus onwettig wanneer het verklaarde dat de Luxemburgse toelage, die aan het gehandicapte kind van klager was toegekend, evenals de Europese toelage, die aan klager als vader van dat kind werd toegekend, van dezelfde aard waren. In zijn antwoord aan klager van 16 juni 2008 verwees het Parlement terecht naar de rechtspraak in de zaak *Centeno Mediavilla* [12] , waarin het bevestigt dat de rechtmatigheid van een Europese maatregel moet worden beoordeeld op basis van de feiten en het recht die op de datum van vaststelling ervan bestonden. In 2004 waren de relevante feiten echter dezelfde als in de onderhavige zaak, namelijk dat de zoon van klager gehandicapt was en recht had op de Luxemburgse toelage. De Ombudsman is niet op de hoogte van rechtspraak voorafgaand aan het arrest waarin de Europese kindertoelage met de Luxemburgse uitkering is vergeleken in de zin van artikel 67, lid 2, van het Statuut.

31. Volgens vaste rechtspraak kunnen onrechtmatige administratieve declaratoire handelingen met terugwerkende kracht worden ingetrokken. In het licht van *Hoogovens* [13] lijkt de regel dat herroeping slechts binnen een redelijke termijn is toegestaan, niet noodzakelijkerwijs van toepassing op dergelijke declaratoire onwettige handelingen [14] .

32. In dit verband merkte de Ombudsman op dat het Parlement zijn administratieve praktijk op de datum van het arrest naar behoren heeft gewijzigd. Hoewel het Parlement zijn onwettige maatregel met onmiddellijke ingang heeft ingetrokken, weigerde het dit met terugwerkende kracht te doen en klaagster te betalen wat in zijn geval onrechtmatig was afgetrokken. De Ombudsman was echter van mening dat het in casu redelijk zou zijn dat de intrekking met

terugwerkende kracht zou plaatsvinden om zijn eigen doelstelling te verwezenlijken.

33. Ten eerste bleek dat **alleen** de klager en de heer W. kinderen hebben aan wie de Luxemburgse toelage wordt toegekend. Zij waren dus de enige ambtenaren van het Parlement die konden profiteren van de intrekking op dat moment en in de toekomst. De situatie van de heer W. is al verholpen. Om zijn onrechtmatige handelingen ten aanzien van de klager te verhelpen, oordeelde de Ombudsman dat het Parlement zijn besluit met terugwerkende kracht moest intrekken, zoals in het geval van de heer W. na het arrest.

34. In de tweede plaats heeft de Europese dubbele kinderbijslag tot doel ambtenaren te helpen de hoge uitgaven voor de verzorging van een gehandicapt kind op te vangen, maar is de Luxemburgse toelage bedoeld ter dekking van de kosten voor het functioneren van de gehandicapte persoon in de samenleving. Beide voordelen hebben een sterk sociaal doel. Met zijn onwettige handelingen in de onderhavige zaak heeft het Parlement dit doel ontkend en de legitieme verwachtingen van de gehandicapte voor een beter leven in gevaar gebracht. In dit verband herinnerde de Ombudsman aan artikel 26 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin staat dat de Unie het recht van personen met een handicap op maatregelen erkent en eerbiedigt om hun onafhankelijkheid, sociale en beroepsintegratie en hun deelname aan het gemeenschapsleven te waarborgen.

35. Ten slotte heeft het Parlement in zijn antwoord van 26 juni 2008 verwezen naar het rechtszekerheidsbeginsel ter rechtvaardiging van zijn weigering om het betrokken onrechtmatige besluit met terugwerkende kracht in te trekken. De Ombudsman was er niet van overtuigd dat de niet-naleving door klager van een termijn voor het instellen van beroep bij het Hof gerechtvaardigd was de privébelangen van zijn gehandicapte kind op te offeren. Zoals het Hof in zijn „klassieke” arrest SNUPAT over de intrekking van een onwettige administratieve handeling heeft verklaard, kan *het beginsel van eerbiediging van de rechtszekerheid, hoe belangrijk het ook moge zijn, niet absoluut worden toegepast, maar de toepassing ervan moet worden gecombineerd met dat van het legaliteitsbeginsel; de vraag welke van deze beginselen in elk afzonderlijk geval prevaleert, hangt af van een vergelijking van het algemeen belang met de particuliere belangen* ". [15] Evenzo heeft het Hof van Justitie in het arrest de volgende conclusie getrokken: „Wat de vaststelling van de rechten van rekwirante betreft, is de op 18 september 2000 meegedeelde aftrekbeschikking definitief geworden met alle financiële gevolgen ervan, aangezien zij niet binnen de beroepstermijn is aangevochten. Het Hof beslist evenwel dat het Parlement rekwirant de bedragen moet betalen die ten onrechte van zijn bezoldiging zijn afgetrokken met ingang van 1 juli 2003, de datum waarop het besluit van 26 juni 2003 in werking is getreden, vermeerderd met rente .

36. De Ombudsman was daarom van mening dat de weigering om klager te vergoeden voor de onwettige aftrek van de Europese uitkering, waardoor financiële steun werd geweigerd aan de reeds zwaar belaste ouder van een gehandicapt kind, niet in overeenstemming was met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dit was een geval van wanbeheer. Dit werd verergerd door het feit dat klager in zijn eerste klacht krachtens artikel 90, lid 2, het Parlement specifiek heeft gevraagd om het resultaat van de zaak van de heer W. af te wachten alvorens de aftrek te doen, maar het Parlement weigerde dit te doen.

37. In het licht van het bovenstaande deed de Ombudsman de volgende ontwerpaanbeveling overeenkomstig artikel 3, lid 6, van het Statuut van de Europese Ombudsman.

„Het Parlement dient klager met terugwerkende kracht de dubbele kinderbijslag te betalen voor de periode van 1 maart 2004 tot en met 1 april 2005, namelijk het bedrag van 5 500 EUR.”

De argumenten die na zijn ontwerpaanbeveling aan de Ombudsman zijn voorgelegd

Met redenen omkleed advies van het Parlement

38. Ten eerste beklemtoonde het Parlement zijn grootste respect voor de opmerkingen van de Ombudsman, met name omdat de onderhavige zaak van invloed is op de belangen van een individu. Niettemin heeft zij geweigerd aan de ontwerpaanbeveling gevolg te geven.

39. Het Parlement verklaarde dat de aanbeveling van de Ombudsman om de bedragen die in mindering zijn gebracht op het bedrag van de dubbele kindertoelage te vergoeden, waarschijnlijk betrekking zou hebben op meer dan twee ambtenaren.

40. De administratieve en juridische situatie van klager is definitief geworden omdat hij deze niet binnen de in het Statuut vastgestelde termijn heeft betwist. Volgens de rechtspraak van de rechterlijke instanties van de Unie zijn de in de artikelen 90, lid 2, [16] en 91, lid 3, [17] van het Statuut vastgestelde termijnen voor klachten en beroepen een zaak van openbare orde. Zij zijn vastgesteld om duidelijkheid en zekerheid in gerechtelijke situaties te waarborgen.

41. Het rechtszekerheidsbeginsel, een algemeen beginsel van Europees recht, moet aldus worden opgevat dat de administratieve autoriteit de juridische stabiliteit van individuele rechtssituaties in de loop van de tijd moet waarborgen en ervoor moet zorgen dat de toepasselijke regels duidelijk zijn.

42. Arresten houdende nietigverklaring van een individuele bestuurshandeling kunnen niet van toepassing zijn op situaties van personen die geen partij waren bij de procedure. Klager was geen partij bij het arrest en hij werd niet rechtstreeks geraakt door de door het Hof nietig verklaarde maatregel.

43. Gelet op het belang van het rechtszekerheidsbeginsel, en met name van het vereiste van zekerheid in gerechtelijke situaties, heeft het Parlement verklaard dat het geen voorstander is van toepassing van het arrest op de situatie van klager.

44. De situatie van klager betreft een individueel recht op grond van het Statuut. In 2007 hebben de communautaire rechterlijke instanties andere uitspraken gedaan die het Parlement ertoe hebben gebracht zijn administratieve praktijk met ingang van de datum van de uitspraken

te wijzigen. Indien het Parlement in het voordeel van de klager zou beslissen, zou dit waarschijnlijk een precedent scheppen binnen de instelling.

45. Volgens de rechtspraak van de rechterlijke instanties van de Unie [18] zou dit immers, indien het arrest zou worden toegepast op ambtenaren in vergelijkbare situaties, de termijnen voor het betwisten van soortgelijke beslissingen, niet alleen die welke na de uitspraak van het arrest zijn genomen, maar ook die welke vóór de datum van het arrest zijn genomen, heropenen.

46. Bovendien kan een willekeurige termijn voor de gevolgen van een rechterlijke beslissing aannemelijk of betwistbaar zijn indien de toepassing ervan met terugwerkende kracht in strijd zou zijn met het beginsel van goed financieel en administratief beheer.

47. Het Parlement wijst erop dat er ook zeer aanzienlijke gevolgen voor de begroting kunnen zijn op andere gebieden waarop de Europese rechterlijke instanties een tot aanstelling bevoegd gezag hebben verplicht zijn interpretatie van het Statuut te wijzigen. Het Parlement verwees naar het arrest *Cristina Asturias Cuerno/Commissie* [19], waarin het Gerecht het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag om geen ontheemdingstoelage toe te kennen aan ambtenaren die gedurende een bepaalde periode als parlementaire medewerker hadden gewerkt, heeft vernietigd. Indien het Parlement het arrest met terugwerkende kracht zou toepassen op de situatie van klager, zouden de ambtenaren waarop de bovengenoemde zaak betrekking heeft, het Parlement ook kunnen verzoeken hun ontheemdingstoelagen met terugwerkende kracht te betalen.

48. De *SNUPAT* -jurisprudentie waarnaar de Ombudsman in zijn ontwerpaanbeveling verwijst, bepaalt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet absoluut is en dat de toepassing ervan moet worden gecombineerd met die van het legaliteitsbeginsel. In ditzelfde arrest heeft het Hof echter geoordeeld dat het rechtszekerheidsbeginsel kan worden opgeheven indien de beoordeling van het respectieve belang van de betrokken belangen „in eerste aanleg [wordt] overgedragen aan de auteur van dat besluit”. Bovendien was de *SNUPAT* -jurisprudentie gebaseerd op andere feitelijke en juridische omstandigheden dan die van de klager.

49. In casu is de belangenafweging echter gunstig voor het algemeen belang, zodat het niet het risico loopt dat het Parlement verplicht wordt een administratieve maatregel in te trekken en met terugwerkende kracht verschuldigde bedragen te betalen wanneer een besluit dat de persoonlijke belangen van een ambtenaar raakt, door de rechterlijke instanties van de Unie nietig wordt verklaard.

50. Het Parlement heeft de klager geen toezegging gedaan om zijn beslissing uit te stellen wegens een aanhangige zaak bij de rechtbanken van de Europese Unie.

Beoordeling van de Ombudsman

51. De Ombudsman betreurt ten eerste dat het Parlement een juridische benadering heeft

gevolgd van een klacht van de ouder van een gehandicapt kind, zonder rekening te houden met het feit dat niet alle rechten uit hoofde van het Statuut hetzelfde zijn.

52. De Ombudsman acht het niet nuttig verdere uitwisselingen van juridische argumenten met het Parlement aan te gaan. Zoals in zijn ontwerpaanbeveling is vermeld, is het Parlement, zelfs indien het Parlement niet wettelijk verplicht is het arrest uit te voeren met betrekking tot ambtenaren die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden, maar die geen partij waren bij de zaak, niet wettelijk belet om de uitlegging van het Unierecht door het Hof op dergelijke ambtenaren toe te passen.

53. In dit verband wil de Ombudsman twee opmerkingen maken. In de eerste plaats herinnert hij aan de vaste rechtspraak [20] , waarvan het Parlement zeker op de hoogte is, volgens welke de door het Hof gegeven uitlegging van het Unierecht terugwerkende kracht heeft, tenzij het Hof een termijn vaststelt voor de gevolgen van zijn arrest voor de relevante uitlegging [21] . De Ombudsman merkt op dat het Hof in het arrest geen beslissing heeft genomen over een dergelijke beperking met betrekking tot de uitlegging van de relevante artikelen van het Statuut.

54. In de tweede plaats wijst hij erop dat de beslissingen van het Hof over individuele aanvragen betreffende gezinsbijslagen voor personeel met gehandicapte **kinderen** van bijzonder belang zijn, ook al hebben zij geen *erga omnes* -effect. De grondrechten van kinderen [22] en van personen met een handicap [23] zijn in de onderhavige zaak betrokken. Deze zijn gecodificeerd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en vormen bindende EU-wetgeving. De Ombudsman is niet van mening dat het sociale gewicht van de ontheemdingstoelage die aan een ambtenaar wordt betaald omdat hij in de Europese hoofdstad woont en niet in zijn eigen land, hetzelfde is als die van de dubbele kindertoelage die wordt betaald aan personeelsleden die voor hun gehandicapte kinderen moeten zorgen. De Ombudsman merkt in dit verband op dat de hoogste rechtbank in de EU in het arrest heeft besloten het standpunt van zijn advocaat-generaal niet te volgen, maar om te beslissen ten gunste van de ouder van een gehandicapt kind.

55. Het Parlement lijkt van mening te zijn dat, indien het de aanbeveling van de Ombudsman aanvaardt, de vele ambtenaren waarop het arrest betrekking heeft, of andere arresten in zaken waarbij zij geen partij waren en waarin het Parlement werd veroordeeld wegens de onwettigheid van zijn acties, om dezelfde behandeling zullen vragen. De Ombudsman wijst er echter op dat de aanvaarding door het Parlement van zijn ontwerpaanbeveling slechts een precedent zou vormen voor *soortgelijke* omstandigheden. Zelfs als het Parlement stelt dat er meer dan twee soortgelijke zaken onder zijn personeel zijn, is de Ombudsman ervan overtuigd dat ze nog steeds zeer weinig in aantal zijn.

56. Het Parlement heeft ervoor gekozen de ontwerpaanbeveling die de Ombudsman heeft gedaan ten gunste van de ouder van een gehandicapt kind, niet te aanvaarden. Het Parlement vertegenwoordigt de Europese burgers en moet de situatie van deze ouders beter begrijpen en respecteren dan welke andere instelling dan ook. Het heeft dit echter niet gedaan. Bovendien heeft het Parlement kennelijk oneerlijk gehandeld door niet gevolg te geven aan het verzoek van klager om zijn besluit op te schorten voordat het arrest werd uitgevaardigd. De Ombudsman

heeft geen andere keuze dan de zaak af te sluiten en hieronder een kritische opmerking te maken.

57. In het licht van het bovenstaande acht de Ombudsman het ook passend de Commissie verzoekschriften van het Parlement in kennis te stellen van het standpunt van zijn administratieve diensten met betrekking tot de grondrechten van kinderen en gehandicapten.

B. Conclusies

Op basis van zijn onderzoek naar deze klacht sluit de Ombudsman deze af met de volgende kritische opmerking:

De weigering van het **Parlement om klager te vergoeden voor de illegale aftrek van de Europese toelage, waardoor financiële steun werd geweigerd aan de reeds zwaar belaste ouder van een gehandicapt kind, was niet in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dit wordt nog verergerd door het feit dat klager in zijn eerste klacht krachtens artikel 90, lid 2, het Parlement specifiek heeft verzocht om het resultaat van de zaak van de heer W. af te wachten alvorens de aftrek te doen, maar het Parlement weigerde dit te doen.**

Dit was een geval van wanbeheer.

De klager en het Parlement worden van dit besluit in kennis gesteld.

P. Nikiforos Diamandouros

Gedaan te Straatsburg op 18 oktober 2010

[1] Artikel 67, lid 3, van het Statuut luidt als volgt: „*De kindertoelage kan worden verdubbeld bij speciaal met redenen omkleed besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag op basis van medische documenten waaruit blijkt dat het betrokken kind lijdt aan een geestelijke of lichamelijke handicap waardoor de ambtenaar zware uitgaven heeft.*”

[2] Artikel 67, lid 2, van het Statuut luidt als volgt: „*Ambtenaren die gezinsbijslagen ontvangen als bedoeld in dit artikel, verklaren uitkeringen van soortgelijke aard die uit andere bronnen worden betaald; deze laatste vergoedingen worden in mindering gebracht op de krachtens de artikelen 1, 2 en 3 van bijlage VII betaalde vergoedingen.*”

[3] Zaak T-33/04, Weißenfels/Europees Parlement, JurAmbt. blz. I-A-2-1.

[4] Zaak C-135/06 P Weißenfels/Europees Parlement, Jurispr. 2007, blz. I-12041.

[5] In zijn antwoord op de klacht van klager op artikel 90, lid 2, verklaarde het Parlement dat het het besluit om de Luxemburgse uitkering te verlagen tot de gewone wettelijke kindertoelage heeft geannuleerd toen de kinderen van klager de leeftijd van 26 jaar bereikten, omdat deze twee toelagen niet van dezelfde aard waren.

[6] Zaak T-147/95, Pavan/Parlement, Jurispr. 1996, blz. I-A-291.

[7] Artikel 91, lid 3, van het Statuut luidt als volgt: „De in lid 2 bedoelde hogere voorzieningen worden binnen drie maanden ingediend. De periode begint:

— op de datum van kennisgeving van het in antwoord op de klacht genomen besluit;

— op de datum waarop de termijn voor repliek verstrijkt wanneer het beroep is ingesteld tegen een stilzwijgend besluit tot afwijzing van een klacht overeenkomstig artikel 90, lid 2; wanneer een klacht bij uitdrukkelijk besluit wordt afgewezen nadat zij bij stilzwijgend besluit is afgewezen, maar voordat de termijn voor het instellen van beroep is verstreken, begint de termijn voor het instellen van het beroep echter opnieuw te lopen.”

[8] Zie voetnoot 4 hierboven.

[9] Beschikking van het Gerecht van 11 juli 1997: Zaak T-16/97, Chauvin/Commissie, Jurispr. 1997, blz. II-681, punt 43.

[10] De Ombudsman herinnert eraan dat het Parlement *erga omnes* in het verleden bij zijn ambtenaren heeft toegepast op de juridische interpretatie van een rechtbank van de Europese Unie in een bij hem aanhangige zaak. Dit gebeurde in verband met de overgangsmaatregelen waarin bijlage XIII bij het nieuwe Statuut voorziet. Een dergelijke handelwijze bevestigt dat het, anders dan het Parlement thans meent, volkomen legaal is voor een instelling om de juridische interpretatie van een/de Europese rechter(s) toe te passen.

[11] Zaak C-135/06 P, Weißenfels/Europees Parlement, Jurispr. 2007, blz. I-12041, met name punt 99:

„De toelage krachtens het Statuut en de Luxemburgse toelage is derhalve niet van soortgelijke aard in de zin van artikel 67, lid 2, van het Statuut.”

[12] Zaak C-443/07 P Isabel Clara Centeno Mediavilla e.a./Commissie, arrest van 22 december 2008, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie.

[13] Zaak 14/61, Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V. tegen Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, Jurispr. 1962, blz. 253.

[14] Zie voormelde rechtspraak, punt 6:

Bovendien moet een onderscheid worden gemaakt, omdat de regel die vereist dat de intrekking binnen een redelijke termijn moet plaatsvinden, inhoudelijk en omvang varieert naargelang de omstandigheden. In feite is deze regel, die van groot belang kan zijn wanneer het gaat om besluiten die individuele rechten in het leven roepen, van minder belang wanneer het gaat om zuiver declaratoire besluiten [...] de vraag van „een redelijke termijn kan in casu niet van doorslaggevend belang zijn, maar slechts een element van het bijzondere belang van de verzoeker bij de eerbiediging van het rechtszekerheidsbeginsel, een beginsel dat de hoge autoriteit in aanmerking heeft genomen.”

[15] Gevoegde zaken 42 en 49/59, *SNUPAT / Hoge Autoriteit*, Jurispr. 1961, blz. 1953, punt 78.

[16] Artikel 90, lid 2, van het Statuut luidt als volgt: „Eenieder op wie dit Statuut van toepassing is, kan bij het tot aanstelling bevoegd gezag een klacht indienen tegen een bezwarend besluit, hetzij wanneer dit gezag een besluit heeft genomen, hetzij wanneer het heeft nagelaten een in het Statuut voorgeschreven maatregel vast te stellen. De klacht moet binnen drie maanden worden ingediend. De periode begint te lopen:

— op de datum van bekendmaking van de handeling, indien het om een handeling van algemene aard gaat;

— op de datum van kennisgeving van het besluit aan de betrokkene

— op de datum waarop de antwoordtermijn verstrijkt wanneer de klacht betrekking heeft op een stilzwijgend besluit tot afwijzing van een verzoek als bedoeld in lid 1.”

[17] Zie voetnoot 7 hierboven.

Zaak C- 389/98 P, *Gevaert/Commissie* (C-389/98 P, Jurispr. blz. I-65, punten 49, 55 en 56), en zaak T-242/94, *Sergio del Plato/Commissie*, Jurispr. 1994, blz. II-961, punten 18 en 20: „Een besluit betreffende een of meer collega's van een verzoeker kan [...] een nieuw wezenlijk feit vormen dat het heronderzoek van zijn geval rechtvaardigt wanneer de betrokken situaties vergelijkbaar zijn en met name wanneer de motivering van het besluit dat na een heronderzoek kan worden genomen, niet verschilt van de redenen die de vaststelling van het besluit als nieuw feit rechtvaardigen.”

[19] Zie arrest van 19 juni 2007 in zaak T-473/04, *Cristina Asturias Cuerno/Commissie*, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie. De onderhavige zaak betrof de toekenning van een ontheemdingstoelage aan ambtenaren of andere personeelsleden die tijdens de in artikel 4, lid 1, onder a), van bijlage VII bij het Statuut bedoelde referentieperiode als parlementaire medewerkers hadden gewerkt.

[20] De Ombudsman herinnert eraan dat in juridische discussies verwijzingen naar de rechtspraak inzake beginselen van het Unierecht naar analogie worden gemaakt en niet omdat de omstandigheden van de onderhavige zaak dezelfde zijn als in de onderhavige zaak.

Zaak C24/86 , Blaizot, Jurispr. 1988, blz. I-379, r.o. 27 en de aldaar aangehaalde rechtspraak.

[22] Zie artikel 24 (De rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (http://www.europarl.europa.eu/charter/default_en.htm [Link]).

„1. Kinderen hebben recht op de bescherming en verzorging die nodig zijn voor hun welzijn. Zij kunnen hun mening vrijelijk uiten. Deze standpunten worden in aanmerking genomen over aangelegenheden die hen betreffen, in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle acties met betrekking tot kinderen, ongeacht of deze worden genomen door overheidsinstanties of particuliere instellingen, moet het belang van het kind een eerste overweging zijn.

3. Elk kind heeft het recht om regelmatig een persoonlijke relatie en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dat in strijd is met zijn of haar belangen.”

[23] Zie artikel 26 (Integratie van personen met een handicap) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

„De Unie erkent en eerbiedigt het recht van personen met een handicap om te profiteren van maatregelen ter waarborging van hun onafhankelijkheid, hun sociale en beroepsintegratie en hun deelname aan het leven van de gemeenschap.”